

delsesstaten. Bestemmelsen er udformet, så den svarer til de gældende bestemmelser i § 6 og § 32 vedrørende henholdsvis fuldbyrdelse af beslaglæggelseskendelser og fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation.

Kravet om dobbelt strafbarhed har længe været et grundlæggende princip i dansk strafferet, og lovforslaget bør efter Justitsministeriets opfattelse udformes således, at muligheden for at stille krav om dobbelt strafbarhed udnyttes i videst muligt omfang. Lovforslaget indeholder derfor et forslag til § 13 e, stk. 2, i loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, og bemærkningerne hertil, hvorefter fuldbyrdelse af bevissikringskendelser vedrørende handlinger »uden for« positiv-listen, skal afslås, hvis fuldbyrdelsen forudsætter ransagning, beslaglæggelse eller edition, og de pågældende handlinger, som efterforskningen vedrører, ikke er strafbare efter dansk ret.

3.2.2. Formkrav og -mangler

Efter artikel 6, stk. 1, i forslaget til rammeafgørelse skal en europæisk bevissikringskendelse udstedes under anvendelse af den formular, der er optrykt i bilag I til rammeafgørelsen, og som medtages som bilag til loven. Bevissikringskendelsen skal endvidere udfærdiges på eller oversættes til et eller flere af de officielle sprog i fuldbyrdesstaten, medmindre den pågældende medlemsstat har erklæret ved gennemførelsen af rammeafgørelsen eller senere, at den accepterer kendelser på et eller flere andre officielle sprog, der anvendes af de Europæiske Fællesskabers institutioner.

Justitsministeriet foreslår, at § 48 i loven ændres, således at det udtrykkeligt fremgår, at en bevissikringskendelse skal være udformet i overensstemmelse med den relevante formular og være affattet på dansk, jf. lovforslagets § 1, nr. 13.

Efter rammeafgørelsens artikel 13, stk. 1, litra h, kan fuldbyrdelse af en bevissikringskendelse afslås, hvis den formular, der skal anvendes ved udstedelse af en bevissikringskendelse, er ufuldstændig eller åbenlyst ukorrekt og ikke er blevet suppleret eller rettet inden for en rimelig frist, som fastsættes af fuldbyrdesstaten. Denne afslagsgrund forslås gennemført med forslaget til § 13 f, nr. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, og bemærkningerne hertil.

3.2.3. Vidneudelukkelse og -fritagelse samt immunitet

Det fremgår af rammeafgørelsens artikel 13, stk. 1, litra d, at fuldbyrdelse af en bevissikringskendelse kan afslås, hvis der i henhold til fuldbyrdesstatens lovgivning foreligger en immunitet eller et privilegium,

der gør det umuligt at fuldbyrde bevissikringskendelsen.

For så vidt angår immunitet følger det af straffelovens § 12, at de almindelige jurisdiktionsregler begrænses ved de i folkeretten anerkendte undtagelser. Disse undtagelser omfatter bl.a. Wienerkonventionen af 18. april 1961 om diplomatiske forbindelser samt regler om immunitet for ansatte ved internationale institutioner (diplomatiske immunitet). Immunitet kan endvidere følge af andre bestemmelser, som f.eks. grundlovens § 57, 2. pkt., hvorefter medlemmer af Folketinget ikke uden dets samtykke kan drages til ansvar for deres ytringer i tinget.

Efter de gældende regler i retsplejeloven er der endvidere særlige begrænsninger i muligheden for at anvende tvangsindgreb over for præster, læger, forsvarere og advokater, når det pågældende tvangsindgreb angår materiale, som er kommet til de pågældendes besiddelse ved udøvelsen af deres virksomhed jf. bl.a. retsplejelovens § 794, stk. 3, § 795, stk. 2, § 802, stk. 4, § 803, stk. 2, og § 804, stk. 4. Disse persongrupper er samtidig som udgangspunkt afskåret fra at afgive forklaring i retten om det, som er kommet til deres kundskab ved udøvelsen af deres virksomhed, jf. retsplejelovens § 170, stk. 1. Begrænsningerne er motiveret i ønsket om at beskytte det særlige tillidsforhold, der er knyttet til de pågældende persongrupperes funktion.

Tilsvarende er journalister, redaktører mv. fritaget for at afgive vidneforklaring om en kildes identitet (kildebeskyttelse), jf. retsplejelovens § 172, og der kan selvsagt af samme grund ikke indhentes oplysninger herom gennem strafprocessuelle tvangsindgreb.

Efter retsplejelovens § 804, stk. 4, jf. § 171, kan der heller ikke meddeles pålæg om edition til en sigtets nærtstående, hvis der derved vil fremkomme oplysning om forhold, som vedkommende ville være fritaget for at afgive forklaring om som vidne. Bestemmelsen er en konsekvens af, at en sigtets nærtstående ikke kan forpligtes til at afgive forklaring, der kan belaste den sigtede. Tilsvarende kan der heller ikke meddeles pålæg til tjenestemænd eller andre, der handler i offentligt eller et dermed ligestillet hverv uden samtykke af vedkommende myndighed, jf. § 169, medmindre retten bestemmer, at hensynet til hemmeligholdelsen bør vige for hensynet til sagens oplysning.

De ovennævnte afslagsgrunde foreslås indsat som § 13 f, nr. 2 og 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, og bemærkningerne hertil.

De tungtvejende grunde, der ligger bag reglerne om henholdsvis vidneudelukkelse og immunitet bør end-